

Povídky ze skutečné Říše divů

COOL
BOO

Běsnění

A. G. HOWARDOVÁ

Běsnění

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

A. G. Howardová

Běsnění – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

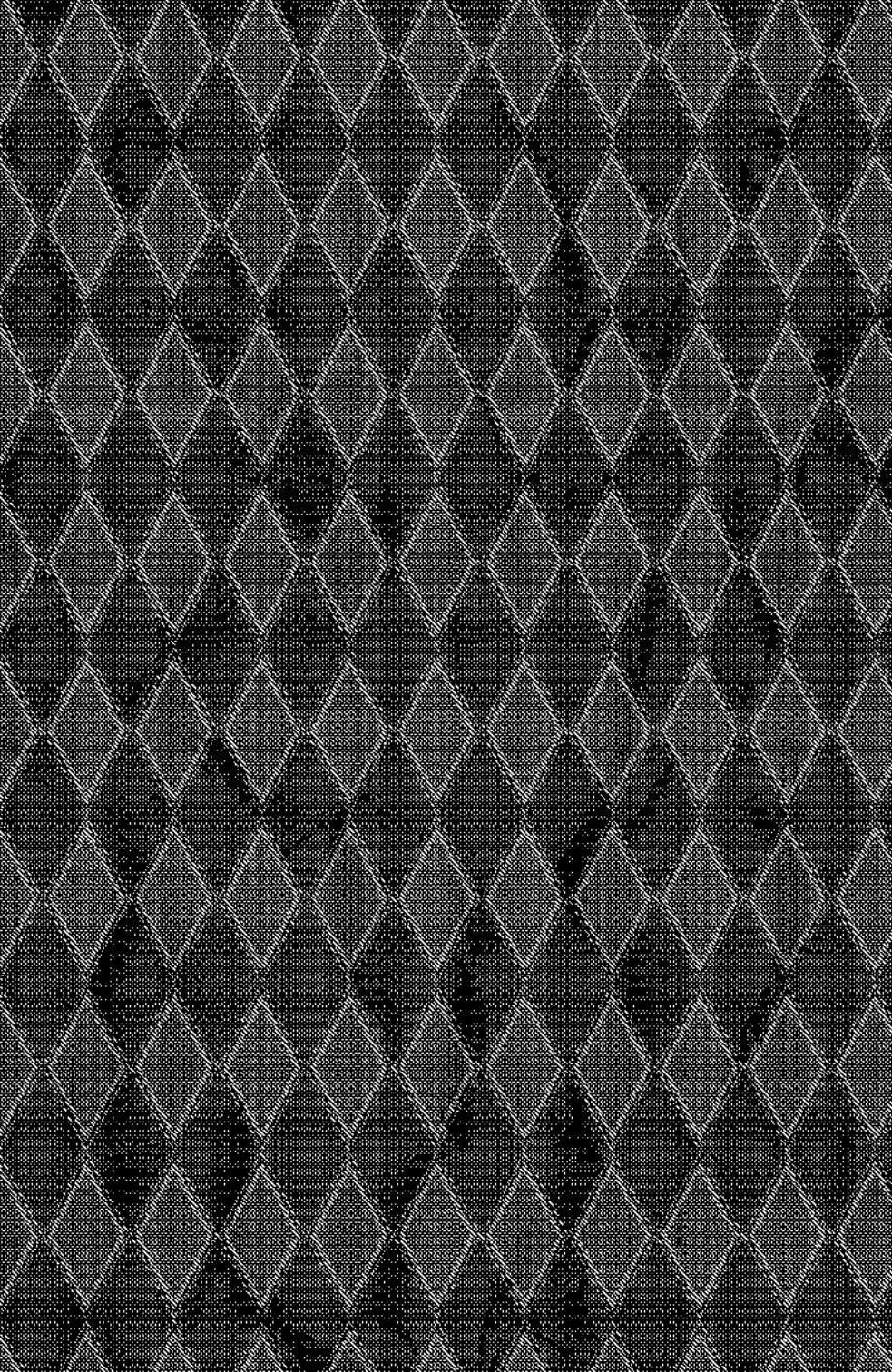
Běsnění

A. G. HOWARDOVÁ

COOL
BOOKS

Fanouškům série Šepotání

Vaše láska k mým příběhům mě inspirovala k tomu, abych znovu navštívila králičí díru... a představila si konec jako začátek. Tato kniha je slibem, že jednoho dne toho bude víc. Děkuji, že jste otevřeli svá srdce mým postavám a světům.

Obsah

Kluk v pavučině 9

Výpad a obrana 11

V pasti 24

Dlouhá noha zákona 36

Dvacet otázek 45

Koleje 56

Klidný přístav 70

Můra v zrcadle 87

Můří machinace 89

Vzpomínka první: Kryptonit 94

Vzpomínka druhá: Řež 106

Vzpomínka třetí: V kleci 117

Můrákovo rozhodnutí 130

Šest nemožných věcí 135

SMRTELNOST 137

Deportace 139

Vrchol 163

Cíl 226

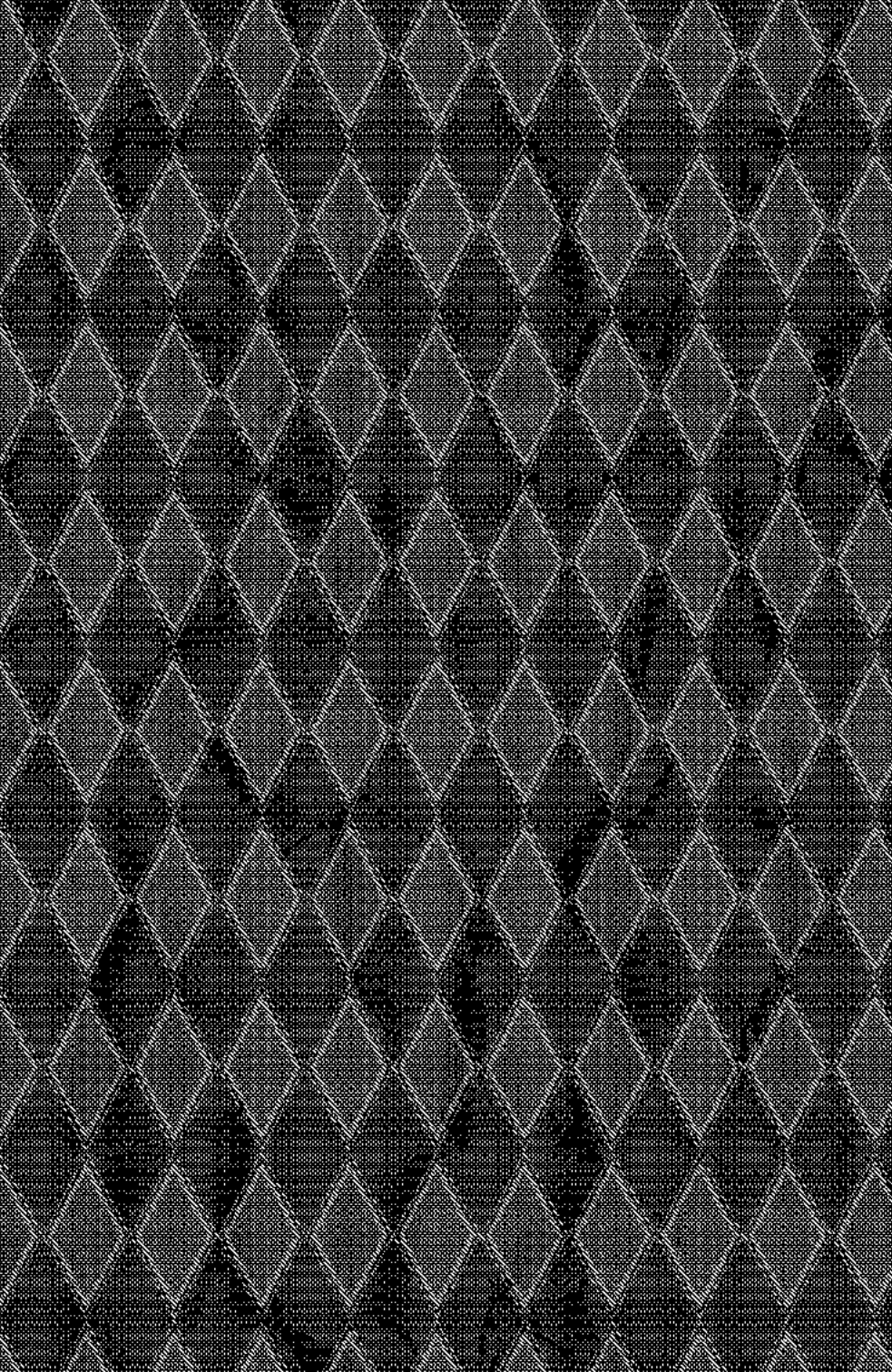
VĚČNOST 237

Přípravy 238

Meditace 262

Oslava 299

Poděkování 307

*Kluk
v pavučině*

Výpad a obrana

„Pokud to máme přežít, Alison, musíš mířit rovnou na krkavici. A. *Žádné. Slitování.*“

Thomasův hluboký, nekompromisní hlas mě hřeje v uchu, když mi pomáhá vstát a znovu mi tiskne do ruky ve zlaté rukavici kovově chladný meč, který mi před chvílí vyklouzl ze sevření. Ve vzduchu visí vůně jeho potu smíchaná se závanem citrusového mýdla, která ale sotva přehluší omamné aroma květin a zeleně okolo.

Promnu si bolavé místo na boku, které mi ještě připomíná můj pád, zase se pevně postavím a zadívám rovnou na naše soky. Mojí protivníci září nádherná kůže svitem z jiného světa, zatímco Tomův dokonale svalnatý soupeř si nás měří neohroženým pohledem zelených očí.

Stříbrné meče se jim lesknou v podzimním slunci, jehož paprsky se odrážejí přímo do nečitelných tváří svých

majitelů. Nakonec se jejich výrazem ale přece jen mihne stín zvědavosti. Snaží se odhadnout naši strategii.

Moje srdce neúnavně pulzuje v očekávání toho, co má přijít, a na čele se mi rodí krůpěje potu. Ti dva jsou rychlejší a mladší, ale já s Thomasem jsme zase o to moudřejší a svázání nesrovnatelně silnějším poutem. Celých dvadvacet let jsme sehraný tým. Tihle dva amatéři na nás nemají.

Nevšímám si ani zapařené kůže pod propocenými šaty a donutím se uvolnit, aniž bych opustila bojovou pozici. S napřaženým mečem šikovým pohybem ruky sklopím hledí helmy.

Můj muž mi nenápadně radí gesty, která umím číst jen já. Kývnutím hlavy naznačuje výpad a přimhouřením očí vykrytí rány. Svou sokyni dobře znám. Sledovala jsem ji dost dlouho na to, abych poznala její silné stránky i slabiny. Očekávám výpad zleva, který odrazím šesti údery. Pokud se tedy nerozhodne to tentokrát udělat jinak.

Zapichuje do mě pronikavě modré oči. Asi si myslí, že mě má prokouknutou, protože mi vzápětí věnuje sebevědomý úsměv a sama zaklapne helmu. Napruží se jako šelma před skokem a já nezůstávám pozadu. Čekám útok.

S plavnou elegancí přenesení váhu z jednoho chodidla na druhé a bodne zprava v překvapivé taktice. Zastavím její čepel, abych ji vyvedla z rytmu. Zavravorá a snaží se znovu získat rovnováhu dalším, trochu překotným útokem. Pouští se do mě tak zbrkle, že si zapomene krýt hrudník. S vítězným zavrčením namířím špičku meče rovnou na její srdce. Když bodnu, jasně cítím překona-

ný odpor bílého kabátku. Neujdou mi bolesti vytřeštěné modré oči za hledím. Moje protivnice pouští meč a tiskne si dlaně k hrudní kosti. Po trávě se rozlévá čerstvá krev, která barví moje bílé tenisky.

„Mami?“ zamumlá vyděšeně, než se složí k zemi.

Otevřu hledí šermířské helmy, setřesu z dlaní rukavice, kleknu si k ní a neúnavně ji rýpu do žeber. „Řekni to!“ vykřiknu. „Řekni, že jsem královna!“

Zachariáš s Thomasem se smějí i přes přilbu, zatímco Alyssa se svíjí v záchvatu hysterického hihňání, houpe se na zádech jako želva přetočená na krunýř a snaží se popadnout dech natolik, aby utekla mému mučivému lechtání. Přitom se jí otevře hledí a odhalí zrůžovělá líčka.

„Řekni to!“ trvám si na svém.

„Nikdy!“ vyjekne, popadne mě za ruce a stáhne s sebou k zemi.

Teď zase žebra od nemilosrdného lechtání bolí mě. Objímáme se a po tvářích nám tečou slzy smíchu.

„Tak jo,“ vyhlásí Thomas příměří. „Starouši poctivě vyhráli.“

„Jo. A já jsem namydlená. Nebo spíš napíchnutá,“ pokyne Alyssa hlavou směrem k ohebným cvičným mečům. Zach se zachechtá a vezme ji za zkrvavenou ruku.

Thomas mi pomůže na nohy. Šermířskou kombinézu mi hyzdí lepkavé krvavé šmouhy, a tak mi můj drahý manžel podá ještě ručníky, abychom tu spoušť mohli dát rychle do pořádku. Otrhu si tváře a čelo.

„Pořád si myslím, že to s tou umělou krví trochu přeháníte,“ ozve se Jenara z houpačky na verandě, kde s Cor-

binem čeká na utkání s vítězným týmem, zatímco se posilňují limonádou stejně křiklavě růžovou jako Jenařiny vlasy. Jen nakrčí nos. „Je na vás dost příšernej pohled.“

„Děláš si srandu?“ zubí se Alyssa na kamarádku s nadšeným pohledem upřeným na krveprolití na našich šatech a záhoncích zimolezu, lilií a smilu. „Je to krásný. Jako každá jiná ozdoba do okna to chce jen správně naranžovat.“

Blondatý cop, který jí visí až do pasu, se rozhoupe, jako by chtěl ožít. Pomocí kouzla zvedá třpytivé kapičky krve z povrchu květín a zeleně a oživuje i skvrny na našem oblečení, aby se k magickému tanci přidaly. Leskle rudé kuličky umělé krve víří vzduchem, slévají se jako kapky deště na římse, aby vytvořily mřížoví podobné chodbě z barevného foukaného skla. Alyssa popadne Zachariáše za ruku a přitáhne si ho k sobě. Ten se usměje a protančí s ní pod improvizovanou krvavou besídkou. Pohybují se jako jedno tělo, ladně a synchronizovaně, takže ani jednou nešikovně nezavadí o Alyssino dílo.

Thomas nakloní hlavu s předstíraným káravým výrazem, ale otcovská hrdost v jeho tváři mi neunikne. Kdyby před nedávnem nepostavil třímetrový plot, který nás spolehlivě chrání před zvědavýma očima, asi by se předváděním své dcery tak nebavil.

I když – ona si ho vždycky uměla dokonale omotat kolem prstu.

V tu chvíli se naše dcera zadívá zářícím pohledem na Thomase. Tak klidnou a vyrovnanou s tím, kým je, jsem ji za posledních sedmnáct let ještě neviděla.

Protože ji Morfeus neúnavně trénuje ve snech, umí už dokonale ovládat svou moc i pouhou myšlenkou. V podobných chvílích si uvědomuju, že ve skořápce lidského děvčete dřímá podsvětnická královna se zálibou v krvi a chaosu. Zuřící bouře a spalující plameny jsou jejím re-vírem. Její kouzla povzbuzují i krotí démony. Nachází krásu v morbidnostech a podivnostech všeho druhu.

Taková ironie! Tak dlouho jsem se sama v sobě snažila všechny tyto vlastnosti vybrousit k dokonalosti, ale moje lidská stránka vždycky zvítězila. Nikdy jsem nebyla předurčená k roli královny. Bývala bych se jí ráda stala, ale teď vidím, že jsem na to nikdy neměla srdce ani žaludek.

Alyssa dotančí, máchne zápěstím a všechny kapky umělé krve zase spadnou na trávník, záhonky a naše šaty.

Jenara vysrkne poslední zbytky limonády tak rychle, až led na dně sklenice zachrastí. „Tohle se bude fakt blbě uklízet.“

Alyssa pokrčí rameny a rozesměje se: „Láhev sava a zahradní hadice to spraví.“

„Blázníš? Se savem na moje mistrovský dílo?“ rozpaží, aby se pochlubila křiklavě růžovou šermířskou kombinézou obepínající její křehkou postavu. Obarvila ji teprve před pár týdny a rukávy s výstřihem ozdobila elegantní krajkou. Postaví sklenici s tajícím ledem hned vedle Corbinova chodidla a sklouzne z houpačky. „Pokud trváte na tom, že se dneska koupeme v krvi, jdu se převlíct do černýho.“

Corbin ji popadne kolem pasu a přitáhne zpět na klín. „Nebuť labuť, princezničko. Vyřídíme starochy dřív, než

si zlomíš nehet. Zach s Al prostě jen nemá správnou taktiku.“

Jenara se ušklíbne: „Dobřej postřeh.“

„Haha!“ zahřímá Alyssa a přišlápne meč tak šikovně, že se vymrští rukojetí přímo do její dlaně. „Pojď sem a řekni mi to do očí. Nebo se bojíš, že z vás udělám špagety *cor-bin-ara*?“

Vyměníme si s Thomasem pobavené pohledy.

„Dobřej manévr, skejťačko,“ zubí se Zach a také významně zamává cvičným mečem. „Dáme si duel pod vrbou?“ zvedne obočí.

„Vyřídila bych tě za dvě vteřiny,“ oplátí mu roštěácký úsměv Alyssa. Když si přehodí meč z jedné ruky do druhé, zatřpytí se jí na prstě zásnubní prsten.

„Fáááákt?“ protáhne Zach a bez varování si přehodí Alyssu přes rameno. Její meč se zase s cinknutím poroučí k zemi, když ji rozesmátou nese pod vrbu, kde ji opatrně odloží do listí.

Mohla by použít svou sílu a vysvobodit se ze Zachova sevření, ale o to tu nejde. Alysse je totiž u Zacha dobře. Je to její lidský partner se vším všudy.

Několikrát jsme spolu probíraly, jaké důsledky bude mít její nesmrtelnost. Čeká ji obrovská bolest, až jednou Zach odejde a ona bude muset žít dál. Ujistila mě, že to přežije, i když při té myšlence zabloudila posmutnělým pohledem někam do dáli. Já ale věřím, že jí její spojení s Říší divů a Morfeem nakonec pomůže vyrovnat se i s tou nejbolestnější ztrátou. A taky vím, že až ten den přijde, čeká ji nádherná věčnost. Morfeus si jí bude vážit a chovat se k ní jako

ke královně. Ten by ji ovšem obdivoval i bez královského titulu, protože má pro statečná děvčata slabost.

Alyssa je bojovnice a já jsem zbabělec. Můj strach ze ztráty Thomase přebil všechna pouta, která mě svazovala s podsvětní říší. Sotva bych unesla věčný život bez svého muže. I proto mám radost, že se v mé duši neskrývá korunní kouzlo a já budu moci jednou umřít jako všichni ostatní. I když Thomase náhodou přežiju, nebude to o moc. Ta nevyhnutelnost mě naplňuje jistotou.

Při pohledu na veselé pošťuchování Zacha s Alyssou si vzpomenu na sebe a Thomase v jejich věku. Byli jsme mladí a plní naděje. Jediný rozdíl je v tom, že moje dcera má šanci si se Zachem splnit všechno, o čem sní, protože mezi nimi nestojí bariéra lží. Říše divů je pro ně otevřená kniha, ve které si už četli a kterou žili. Dokonce se s tím vším svěřili i Jenaře a Corbinovi.

Thomas a já jsme postrádali pravdu, která by nás spojovala. Teprve nedávno jsme ji díky naší dceři dostali zpět a s ní i druhou šanci a moje duševní zdraví. Zavřu oči a zaposlouchám se. Slyším ale jen zurčící vodu a škádlení dvou zamilovaných pubertáků. Už žádné hmyzí hovory a šepotání květin.

Když jsme se před třemi měsíci vraceli s Thomasem, Alyssou a jejím snoubencem z Říše divů, Alyssa mě královským kouzlem osvobodila od nekonečného štěbetání v uších a zařídila to tak, že i její děti uslyší venku jen ticho jako každý jiný. Ona sama si ale schopnost naslouchat hmyzu a květinám ponechala. Ona jediná se také do Říše divů pravidelně vrací ve snech.

I když mám na zádech zárodky křídel a kolem očí podsvětnický pigment, objeví se moje kouzelná podoba jen tehdy, když jí to dovolím. Poprvé od doby, kdy mi bylo šestnáct, se cítím normálně. A poprvé od doby, kdy mi bylo dvanáct, si pamatuju, jak úžasné je ticho.

Skoro jsem se bála, že mi šepotání tenkých hlásků, které mě provázely dospíváním a poslouchaly, když nikdo jiný nechtěl, bude chybět, ale teď vím, že už je nepotřebuju. Místo brouků a květin mám opravdovou rodinu a manžela, který zná všechna moje tajemství, včetně těch podsvětnických.

Už nikdy nebudu sama.

Otevru oči až ve chvíli, kdy ucítím, jak se Thomasovy prsty prolétají s mými, jako by mi četl myšlenky. Nic mě neuklidňuje tak jako teplo jeho dlaně v mé.

„Dobře se bavte, mládeži,“ řekne nakonec, „my to pro dnešek balíme.“

Podívá se na mě kávově hnědýma očima, políbí mě na klouby na ruce, až mi z toho letmého dotyku naskočí husí kůže. „Slíbil jsem svojí plaché nevěstě, že ji vyvedu oslavit naše dvacáté výročí svatby. Pokračování zítra!“ Mrkne na Corbina s Jenarou. „Pokud se teda nechcete rovnou vzdát, protože všichni víme, jak ta řež zítra skončí. Moudré stáří opět zvítězí nad zbrklým mládím.“ Jeho provokativní elvisovský úsměv narazí na posměšné frkání a protočené panenky mladších soupeřů.

„To zrovna, pane Gardnere,“ ušklíbne se Jenara. „Zítra ve stejnou hodinu na stejném místě. Budu mít na sobě černou kombinézu. A nezapomeňte, že ten, kdo prohra-

je, se bude muset projít venku v krátkých nabíraných šatičkách. Připravte se na módní proměnu vašeho života!“

Zatímco se Thomas sprchuje, dívám se na svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Pro většinu lidí je to běžný úkon, ale já se mu vyhýbala od prvního dne, kdy jsem potkala svého manžela.

Teď už se ale před zrcadly skrývat nemusím. Poprvé po těch letech nemusím unikat Morfeovu odsuzujícímu šklebu za odrazem vlastní tváře.

Na sobě mám jednoduché elegantní šaty ze slonovinové krajky s výstřihem na zádech a krátkým rukávem. Kontrastující krajková stuha v barvě cappuccina zdůrazňuje můj štíhlý pas a skvěle ladí s opálenou, čerstvě umytou kůží. Živůtek mi obepíná hrudník a sukně mi přiléhá k bokům a padá až do půli lýtek. Vybrat šaty mi pomohla Alyssa s Jenarou. Obě přísahaly, že jsou tak sexy, že Thomasovi při pohledu na ně vylezou oči z důlků. Já si teď jejich teorii ráda ověřím v praxi.

Dlouho jsme si každý žili vlastní život. Snad proto si teď připadám jako zamilovaná puberťačka. Každý moment s Tomem je jako nový začátek. Znovu objevuju jeho sladká slovíčka, polibky, smích i dobré srdce.

Ještě dotek zdravíčka na tváře, vínovou rtěnku na ústa a jsem připravená. Energie a radost ze života mi pulzuje žilami a jiskří pod kůží, platinově blondatá hříva po ra-

mena se mi svůdně ovíjí okolo obličeje, a tak se ji snažím spoutat do prstýnků na šíji třpytivými sponkami.

Žena se chystá na rande s mužem, který s ní posledních dvacet let sdílí domácnost. Ze zrcadla na mě jedna taková hledí, ale naštěstí jen ona. Ještě před nedávnem bych ve vyleštěném povrchu zahlédla i šílenou Říši divů, které jsem dříve toužila vládnout. Kdysi jsem před tím světem zachránila kluka uvězněného v pavučině a potom jsem se celá léta snažila se k podsvětníkům otočit zády a rozbíjela všechna zrcadla v okolí.

Nebylo to správné, teď to vím.

Nedostála jsem svým povinnostem zakotveným ve smlouvě se samotným ďáblem, a tak se Morfeus postaral o to, abych za svá pochybení zaplatila jinak. Využil mého pouta k dceři, aby jí vtrhl do snů. Prvních pět let s ní v podobě dítěte trávil každou noc. Tím se i on sám tak trochu stal dítětem nejen tělem, ale i duší. Jen tak mohl získat Alyssinu důvěru a lásku. Když jsem na to přišla, snažila jsem se s ním utkat v psychickém souboji a poté udělala to jediné, co ji mohlo ochránit. *Opustila jsem ji.*

Když zamrkám, přemění se odraz krajkových šatů v zrcadle na svěrací kazajku, moji vyvolenou zbraň.

Jak jsem mohla vědět, že ani útěk do blázince nezůstane bez následků? Doufala jsem, že si Morfeus nakonec najde jiného Liddella, kterého využije, aby se zbavil kletby a hrozby věčnosti strávené v doupěti Druhé sestry. Aby děsivou kletbu zlomil, musel splnit úkol vyslovený smrtiřečí a posadit rubínovou korunu na hlavu dědičky z rodu Červené královny, zatímco sama Červená ovládne

její tělo. Naivně jsem doufala, že když jsem úkol nesplnila já, Morfeus bude moji volbu respektovat a vybere si jinou příbuznou.

Jenže můj plán měl drobnou skulinu, kterou Morfeus okamžitě objevil. Měla jsem s tím počítat, protože pokud si Morfeus něco vezme do hlavy, nic ho neodradí. Ne, když má cíl na dosah. Neznám chytřejšího a trpělivějšího strážníka, než je on.

Pára z Thomasovy sprchy se usadí na zrcadle a rozmazá můj odraz. Za ním vidím sebe, když jsem poprvé odhalila Morfeovy plány s Alyssou. Vyděšená naivní mladá matka s hlavou plnou starostí o budoucnost milovaného batolete. A trýzněná pocity viny za to, do jakého nebezpečí své dítě uvrhla. Z mojí holčičky se nikdy neměla stát náhrada za mě samotnou, ale nakonec to dopadlo přesně tak.

Alysse jsem o své volbě ani o jejích následcích raději neřekla. Chtěla jsem ji chránit. Jenže ani dlouhý pobyt v sanatoriu daleko od muže a dcery nepomohl. Morfeus slib, že Alyssu nechá na pokoji, nedodržel. Dávno už zasel semínka vzpomínek do její hlavy a doufal, že liddellovská zvědavost ji dovede přesně tam, kde ji chtěl mít. Sama ho vyhledala a v šestnácti letech vypátrala králičí díru. Morfeův plán se povedl.

Při té vzpomínce mi cukne v ruce. Připnu si pramínek vlasů příliš těsně ke kůži a zkrívím bolestí obličej. Uvolním sponku a vlasy povolím. Potom ji zase sepnu.

Morfeova lest donutila moji dceru vybojovat si korunu, po které jsem kdysi prahla já. A kterou jsem nakonec

tolik nenáviděla. Můrák si tak zachránil kůži. Alyssa se sice o podobnou zodpovědnost neprosila, ale nakonec ji přijala za vlastní. Ale stejně... Morfeus ji nalákal do role královny, aniž by se podělil o všechna fakta.

Těší mě na tom jedině to, že ani on sám z toho nevyšel bez šrámu. Musel zaplatit cenu, o které se mu ani nesnilo.

Když „vyrostl“ po Alyssině boku a sledoval, jak jako mladá žena překonává všechny překážky, které jí kladl pod nohy, zamiloval se až po uši. On, samotářský a sobecký podsvětník jinak lásky naprosto neschopný. Kdybych to na vlastní oči neviděla, nikdy bych tomu neuvěřila. Nakonec dokázal hloubku svých citů i svou oddanost, když se po dobu Alyssina lidského života vzdal její společnosti v podsvětnické říši. Když dal jejímu lidskému srdci čas, aby se zahojilo a nabralo dost sil k věčnému panování v Říši divů.

Jen díky této oběti si začínám myslet, že přece jen není takový ďábel, za jakého jsem ho považovala. Poprvé po letech bych skoro řekla, že má i zranitelnou, laskavou stránku, kterou přede mnou velmi dlouho šikovně skrýval, snad až na pár momentů, zavátých pod nánosy času.

Úplně jsem mu ale ještě neodpustila. Nejdřív totiž budu muset prominout sama sobě, že jsem svou dceru zatáhla do potíží, a i když si to Thomas ze srdce přeje, nevím, zda mu budu moct vyhovět.

Alyssa kvůli mně prožije rozpolcený život. Udělala už první krok. Kdo ji kdy viděl v kruhu poddaných, nemůže pochybovat o tom, že se narodila pro královskou korunu. Miluje ten samý svět, který jsem se já naučila nenávidět.

A protože mám svou dceru ráda, musím se smířit i s Říší divů. Jinak se nikdy nevyrovnám s tím, že nám Morfeus vtrhl do života a přinesl všechno to podsvětnické šílenství.

Až zamlžený odraz v zrcadle mě vrátí do skutečnosti. Nastříkám si trochu parfému s vůní maracuji a krvavého pomeranče na klíční kost a zápěstí, ještě jednou si přepudruju nos a vyjdu z koupelny dřív, než mi pára z Thomasovy sprchy stačí make-up zase rozmazat.

Do uší si zavěším perlové náušnice, doplním je stejným náhrdelníkem a náramkem a potom si usazená na posteli procvičím prsty na nohou. Mezitím upřeně pozoruju zavřené dveře do ložnice. Z druhé strany sem doléhá řinčení pánví a bouchání dvířek od kredence. Děti se v kuchyni zrovna snaží uvařit večeři. Chvilku přemítám, jestli jim nemám jít pomoci, než bude Thomas hotový, ale do úzkých flitrových bot na podpatku se mi zatím příliš nechce. Místo toho si užívám dotek koberce na bosých nohou. Plyš a luxus. Natáhnu se na naducanou příkrývku, požívačně rozpažím a uvolním svaly bolavé po šermířském klání.

Monotónní pleskot kapek o dveře sprchového koutu mě nese do doby, kdy mi bylo třináct a sledovala jsem deštěm rozmáčený svět za okenní tabulkou. To tehdy, přímo uprostřed jednoho z nejsmutnějších a nejosamělejších období v mém životě, jsem poprvé zaslechla podsvětnické volání a rozhodla se ho přijmout za své.

Toho dne za mnou přišel Morfeus s nabídkou moci a pomsty ležící přímo na jeho prohnané dlani. To tehdy moje budoucnost navždy nabrala nevratný směr.

*V*pasti

O dvacet šest let dříve...

Dešťové kapky bubnovaly o kartonovou krabici od ledničky nad mojí hlavou. Otočila jsem ji na bok a vlezla si dovnitř o vteřinu dřív, než udeřila bouřka. Popelnice vedle páchla rybinou a shnilým ovocem, které přebilo i svěží vůni mokrého asfaltu a hlíny. Neupravenou štěrkovou cestu brzy pokryly kaluže a ze všech okapů osmipatrového domu, kde jsem bydlela, se valila voda na druhou stranu ulice.

Poryv vlhkého větru se nevyhnul ani mému improvizovanému úkrytu. Schoulila jsem se do rohu, krk podepřela plátěnou taškou jako polštářem a palcem jsem si přidržovala stránku v *Alence v říši divů*, abych neztratila místo, kam jsem dočetla. Před několika týdny jsem vyškrtala Alenčino jméno a nahradila ho vlastním. Částec-

ně proto, aby všichni věděli, že ta knížka patří mně, ale měla jsem i jiný důvod. Někde uvnitř jsem toužila prožít Alenčino dobrodružství, utéct králíčí dírou někam, kde mě čeká nový svět, ve kterém by i takový podivín jako já našel své místo. Chtěla jsem někam patřit.

Ostatním lidem jsem nikdy příliš nerozuměla. Možná i proto, že jsem se pořád stěhovala z místa na místo. Já jsem si to aspoň tak vysvětlovala. Moje neschopnost věřit ostatním nebo s nimi vytvářet vztahy v tom byla určitě nevinně.

Přátele jsem si hledala na stránkách knih. Ti od Lewise Carrolla se mi líbili nejvíc, protože patřili mezi ubohou hrstku věcí, které mi zůstaly po matce. Ta zemřela hned po mém narození. Carrollovy příběhy mě k ní přibližovaly, i když jsem ji nikdy nepoznala. Možná proto, že jsem někde hluboko v duši pochopila, jak skutečné jí vyprávění o Alence připadalo, když byla sama s Liddellovými vzdáleně spřízněná.

Když jsem jednou v sirotčinci čekala na novou pěstounskou rodinu, vloupala jsem se do kanceláře a přečetla svůj spis. Jen tak jsem se o svém původu mohla dozvědět víc. Alice Liddellová, skutečná holčička, která inspirovala Carrolla k sepsání fiktivních příběhů, měla syna. Ten se zapletl s nějakou ženou, ale potom musel do války, kde padl. Jeho těhotné děvče se pak odstěhovalo do Ameriky, aby tam vychovalo nemanželského chlapce. Ten vyrostl v muže a měl dceru – moji matku Alicii.

Zdálo se, že moje máma z toho všeho přišla o rozum, protože ve spisu stálo, že ji v pubertě zavřeli do ústavu

pro choromyslné, když pomalovala všechny zdi svého domu podobenkami postav z Carrollových knih a tvrdila, že k ní mluví ve snech. Když jsem se narodila, skočila z druhého patra porodnice, aby si vyzkoušela „vílí křídla“, která jí podle tajemných rádců ze snů měla narůst. Přistála v růžovém keři a zlomila si vaz.

Doktoři se shodli, že šlo o sebevraždu z důvodu poporodní deprese a truchlení nad smrtí mého otce, který přišel o život při nehodě v továrně. Ať už za matčinou smrtí stálo cokoli, jedno si nikdo vysvětlit nemohl – na lopatkách měla naběhlé šrámy velikosti deseticentů, příliš rovnoměrně rozmístěné a velké na to, aby se daly považovat za bodnutí růžovými trny.

Chcete slyšet můj názor? Ona křídla opravdu *měla*. Jen jí nikdy nevyrostla. Jestli jsem se tím přesvědčením měla zařadit do kategorie šílenců, nevadilo mi to, protože pokud bych byla vyšinutá i já, měly bychom aspoň něco společného. Pouto. Jen se to nesměl dozvědět nikdo další.

Po mámě tu taky zůstal starý polaroid, který ze sebe jediným stiskem tlačítka chrlí hotové obrázky. Už od pěti let jsem věděla, jak se používá.

Zavrtala jsem se hlouběji do záplavy fotek, které jsem vysypala z tašky. Tohle mi šlo skvěle – schovávala jsem se za stromy na hřištích nebo za auty na parkovišti před nákupním centrem ve snaze zachytit ukradené momenty ze života cizích rodin a přátel. Těmi jsem se potom obklopovala, jako by léčily smutek z absence mé vlastní rodiny.

Odhrnula jsem rukáv džínové bundy, abych se podívala na hodinky. Za deset minut končila škola. Potom jsem

se chtěla vrátit do bytu a předstírat, že jsem celý den poslušně seděla v lavici. Na začátku poslední hodiny jsem se jen krátce objevila, aby si učitel udělal čárku v docházce, ale potom jsem zmizela na záchod a už se nevrátila. S trochou štěstí se paní Bunsbyová, moje poslední pěstounka, nemusela nic dovědět. Žila jsem u ní teprve měsíc, a tak jsem ji nechtěla zlobit a putovat zase o dům dál. Kromě toho, že jí bylo přes čtyřicet a nejedla maso, byla nejlepší pěstounkou, kterou jsem zatím měla.

Zadívala jsem se nahoru do šestého patra. My jsme bydlely úplně nalevo. Požární žebřík před naším bytem zrezivěl a zůstala z něho jen holá a neužitečná černá kostra. Šplhat jsem uměla báječně, a tak jsem se před pár týdny pokusila slézt dolů a nafotit pár nočních snímků, jenže jsem uklouzla a spadla.

Šest pater je pekelná výška. Měla jsem se zabít nebo polámat, ale místo toho jsem jen upadla do podivného transu, a když jsem se vzbudila, neměla jsem na sobě ani škrábanec. Dokonce mě nic nebolelo. Pamatovala jsem si jen na obrovský pár černých křídel.

V kupce fotek jsem našla tu, kterou jsem hledala – můru velikosti vrabce s modrým tělem a černými křídly usazenou na květině mezi proužkem slunce a stínem. Když jsem ji uviděla v parku, přišla mi jako prostředník mezi dvěma světy. Nefotila jsem ji ale jen proto. Moje máma podobnou nakreslila na kousek papíru, který potom vložila do knížky o Alence. A co je nejpodivnější – hned vedle můry se vyjímal skica Alenky. V mysli mé matky byli ti dva nějak propojeni. Kresba se mi během

jednoho z mnoha stěhování ztratila, takže když jsem máminu mŕu objevila v parku, musela jsem ji zvětšit fotoaparátem.

S povzdechem jsem zasunula obrázek do knížky jako záložku. Tahle fotka se paní Bunsbyové líbila nejvíc. Říkala, že mám dar, a že pokud na sobě zapracuju, daruje mi fotoaparát po manželovi, Yashicu 44, a jeho knížky o vyvolávání filmů.

Byla jedním z nemnoha dospělých, kteří ve mně bez odsudků vkládali naději. Pokud by se ale paní Bunsbyová dověděla, že tahle mŕa hrála roli v máminých představách, určitě by si myslela, že mám moc bujnou fantazii. Ostatně stejně jako učitelé a ostatní pěstouni. Odpověď jsem tedy hledala v knihovně. Zjistila jsem, že mŕy žijí nejdéle několik měsíců, ale žádná z nich nepřežije celá desetiletí.

Při té představě jsem se sama začala trochu bát, ale zároveň jsem se cítila něčím zvláštní. Jako bychom s mámou pro někoho někde daleko něco znamenaly. Nebo aspoň dost na to, aby nás někdo pozoroval. Už dřív jsem měla pocit, že ke mně rostliny a hmyz mluví jinak než k ostatním lidem. Od dvanáctých narozenin jsem totiž slyšela jejich hlasy. Už rok jsem žila s neustálým šepotáním v uších, ale ani mě nenapadlo o tom někomu povídat. Uměla jsem si spočítat, že okolí by se mi za takovou informaci odvděčilo pobytem na psychiatrii.

Zakručelo mi v žaludku. Hladové břicho jsem umlčela tlakem pěsti v podžebří. Paní Bunsbyová dnes vaří dušené tofu s nakládanou řepou. Při pouhé představě takové večeře se moje chuťové buňky chtěly dát na útěk, a tak

jsem si musela od hladu pomoci jinak a odložit nevítané menu na později. Čím později, tím lépe. Vedle mě ještě leželo otevřené balení keksů s burákovým máslem od oběda. Jeden jsem si vzala a zakousla se do něho. Drobyky přistály rovnou na ilustraci Alenky, která prchala před kartami ve snaze zachránit si hlavu. Setřásla jsem kousky kreku z knížky na stehno.

Zpod mého úkrytu vylezl šváb, bleskově se vyhoupl po látce kalhot a chutné drobky beze slůvka zdvořilosti slupl. Šváby jsem považovala za největší nevychovance hmyzí říše. Už jsem si povídala s mouchami a moučnými červy, kteří uměli konverzovat zajímavě a zdvořile, ale švábi toho nikdy moc nenamluvili. Jediné, co z nich vypadlo, byly stesky na nedostatek smetí a špíny. Lidé ovládli jejich svět a se svými vysavači a plastovými pytlí na odpadky jim ničili existenci.

Rukou jsem brouka odehnala. Ten zalezl zpět pod krabici a zavrčel něco o špatném vychování.

„Jen se ti snažím pomoci, ty ťululum! Nebo chceš, abych tě rozšlápla?“

Zvedla jsem ze země plátěnou tašku, naházela do ní fotky a knížky a vyrazila bouřkou do úzké uličky mezi naším domem a holičstvím.

Do našeho vchodu se dalo vejít jen zepředu, protože Wally Marcus, majitel domu, zadní vchod „z bezpečnostních důvodů“ zamykal. Přinejmenším tvrdil, že to dělá pro naše bezpečí, zatímco si užíval ničím nerušeného pohledu na svobodné mámy a mladá děvčata, která obývala jeho království za malý peníz. Pan Marcus bydlel v prvním

patře hned vedle vchodu čili na ideálním místě pro zvědavého šmíráka.

Dešťové kapky s kroupami mi pleskaly o hlavu. Každou, která zasáhla moji džínovou bundu, pohltila modrá látka jako vysušená hlína, takže když jsem se konečně vřítila do dveří, připadala jsem si o pět kilo těžší a zmrzlá tak, jako by se ochladilo o deset stupňů.

Ruce jsem měla příliš mokré na to, abych v nich udržela kliku, a tak se dveře s nepříjemným prásknutím zabouchly. Při tom zvuku jsem se zašklebila. Snažila jsem se nepozorovaně proklouznout kolem Wallyho bytu, ale bylo pozdě. Dveře se rozletěly a v nich stál sám majitel domu. Couvala jsem chodbou ke schodišti, aniž bych z něho spustila oči.

Nejdřív se objevila jeho upocená tvář a potom zbytek tlustého těla – faldy nacpané v těsném modrém triku a khaki kalhoty se skvrnami od sádla. Jeho puch jsem cítila snad i očima – Wally smrděl pořád stejně – hnijícím zelím a masem. Vše dokreslovala obrovská kola potu prosakující v podpaží a barvící bledě modrou látku trika na námořnický odstín.

Vždycky mi připomínal mrože. Plešatého, vrásčitého, plného faldíků a s knírkem, který bych přirovnala k nakousnuté klobáse visící nad jeho masitými rty.

Dojem mořského savce vyvrženého na břeh dokreslovalo funění a cvakavé zvuky, které vydával při každém nádechu.

„Ahoj Alison, trochu jsi zmokla, co?“ zatřpytila se mu vodnatá očka černá jako uhlíky, když se zakousl do pře-

zrálé meruňky. Ovocná šťáva mu tekla po tváři rozzářené slizkým úsměvem plným přerostlých špičáků připomínajících zakrnělé kly.

Když vyšel na chodbu a zkoumavým pohledem zhodnotil můj hrudník, zvedl se mi žaludek. Vypadal, jako by mě každou chvíli chtěl sežrat. Rychle jsem si zapnula bundu a nechala si mokré prstýnky blondatých vlasů spadnout přes obličej. „Na plotně mám zrovna horkou čokoládu. Dáš si?“ zeptal se.

Jeho lačné zírání jsem už zažila mnohokrát, ale dnes poprvé sebral odvahu a pozval mě dovnitř. Polkla jsem a sevřela pevněji tašku. „Ne, děkuju. Čeká mě paní Bunsbyová.“

„Ale nečeká. Šla pro něco do obchodu,“ zamával mi pod nosem cedulkou se vzkazem.

Všimla jsem si, že nahoře někdo odtrhl kus textu hned nad *Vrátím se za hodinu*. Potom lístek zase zmizel v mrožově kapse.

„Vlastně mě požádala, abych ti zatím dělal společnost,“ zasípal Wally. „Říkala, že jsi ještě moc malá na to, abys byla sama doma. Ještě bys něco provedla. Jestli chceš, můžeme spolu jít i k vám,“ zachrastil obrovským svazkem klíčů u pasu a zašklebil se ještě spokojeněji.

Pitomec.

Nenáviděla jsem ho a sebe za svůj strach ještě víc. Takových hnusáků už jsem pár zažila. U mých předposledních pěstounů žil i čtrnáctiletý kluk, který se se mnou zamkl ve sklepě, strčil mi jazyk až do krku a rukama objevoval, co mám ve výstřihu. Zpátky do děcáku ale poslali

mě, když jsem mu ukousla špičku jazyka a zlomila palec. To *já* jsem si vysloužila nálepku problémového dítěte.

Bohužel pro mě měl Wally do hubeného pubertáka daleko.

Když jsem se nohou dotkla prvního schodu, věděla jsem, že mi zbývají jen dvě možnosti: obrana nebo útok. Bylo mi jasné, že paní Bunsbyová by toho úchyla o žádné služby nežádala. Spíš viděl špehýrkou, jak odchází, a rozhodl se využít situace. Teď stál mezi mnou a jedinou únikovou cestou. I kdybych se nakrásně schovala v bytě, stejně měl klíče.

Mohla bych něčím zatarasit dveře a získat čas, abych slezla dolů po rozbitém požárním schodišti. Pravděpodobně bych spadla dolů a srazila si vaz, ale smrt mi pořád připadala lákavější než společnost rozvášněného mrože.

Otočila jsem se na patě a jako vítr vyrazila nahoru po schodech. Těžké, pomalé kroky za mnou. Wally nespěchal. Tady si každý hleděl svého, takže hon na šťavnatou holčičku byl pro Wallyho asi tak napínavý jako lov na mouchu chycenou v síti.

S očima plnými slz jsem doběhla ke dveřím bytu, na kterých ještě visel kus lepicí pásky. Paní Bunsbyová mi tam nechala vzkaz a Wally si prostě posloužil.

Spolkla jsem žlučovitou slinu a roztřesenou rukou navedla klíč do dírky. Adrenalin mi cloumal srdcem, až se splašeně rozbušilo. Než se Wally vyšoural nahoru, stihla jsem za sebou zavřít a zamknout.

S vypětím všech sil jsem dovlekla oblíbený ušák paní Bunsbyové ke dveřím a podepřela jím kliku. Potom jsem

utekla do pokoje, hned za prahem shodila z ramene tašku a zavřela dveře.

Podmračené odpoledne zahalilo byt do šedavé mlhy a těžké závěsy na oknech vdechovaly život stínům na holých zdech.

Před naším bytem zachrastily klíče tak hlasitě, že jsem je ani přes dvoje dveře nemohla přeslechnout. Uplakaná jsem dovrávorala k oknu, odhrnula závěsy a otevřela okenice. Poryv vlhkého větru mi rozčísl vlasy tak prudce, až mě pramínky pleskly do obličeje smáčeného horkými slzami. Přehodila jsem nohu přes římsu, připravena skočit.

„Ts, ts, ts. To by byla obrovská škoda,“ ozval se hluboký mužský hlas s nápadně britským přízvukem, když jsem balancovala mezi životem a smrtí. „Přísahal bych, že tvoje existence má větší cenu než život té umaštěné krysy.“

Otočila jsem se za hlasem. Stíny v levém rohu pokoje se slily v mužskou siluetu.

„Kdo jsi?“ vydechla jsem.

„Mezi přáteli je představování zbytečné,“ řekl tajemný vetřelec a udělal krok do světla, čímž odhalil svou krásnou i děsivou tvář. Na lidskou bytost byl příliš dokonalý a tajemný. Oči mu zdobila tetování podobná kresba s barevnými drahokamy pod neproniknutelným pohledem. Modrá hříva mu povlávala ve větru. „Myslím, že si zasloužím pojmenování *přítel*, nemyslíš? Alespoň od té doby, co ses poprvé pokusila rozbít si lebku o chodník pod požárním schodištěm.“ Za zády se mu objevila černá saténová křídla.

Zmítaná mezi hrůzou, skepsí a nadějí jsem přehodila nohu zpět do místnosti a opřela se o rám okna. „To ty... to ty jsi mě zachránil.“

Uhladil si záhyby na červených rukavicích a odpověděl: „Ne tak docela, Alison. Zachránila ses sama, když sis dovolila zapochybovat o přírodních zákonech. Už jen to, že jsi po těch schodech chtěla sešplhat, ti vysloužilo druhou šanci na život, nebo ne? Když se kuráž snoubí s pošetilostí, zrodí se bezstarostnost, která má v mém světě velkou cenu a zaslouží si odměnit.“

Přimhouřila jsem oči. „Tys mě odměnil za *pošetilost*?“

Pohládl si cylindr, jako by to byla kočka. „Za *bezstarostnost*.“ Hrudník se mu rozezněl hlubokým smíchem. „Jsi trochu divná, nemám pravdu? Necouváš a ani nepochybuješ o mé existenci. Dokonce ses ještě nezeptala, odkud znám tvé jméno. Tobě na takových věcech prostě ne sejde, že ano?“

Zatnula jsem pěsti. „Je mi šumafuk, že jsem cvok, pokud mi to pomůže přežít.“

Potěšeně povytáhl obočí. „Takhle mluví opravdový podsvětník. Šílenství – stejně jako jiné tváře iracionality – může posloužit jako zbraň a nástroj. Pokud se ovšem vloží do těch správných rukou.“

Než jsem se stihla zeptat, co je to *podsvětník*, skříply o kachličkovou podlahu nohy ušáku. Ten zvuk se mi zaryl do nervů jako lví drápy. Wally se dostal dovnitř.

Vyschlo mi v krku. Zadívala jsem se ven na kluzké schodiště a potom do rohu na okřídleného muže, který se mi teď ukázal v plné kráse. Stál u okna, štíhlý a elegant-

ní, oblečený v krajkách a sametu jako gentleman z jiné doby a jiného místa na světě. Mohlo mu být tak devatenáct nebo dvacet.

„Jsi... můj strážný anděl?“ O takových bytostech už jsem slyšela, ale nikdy jsem na ně nevěřila. V té chvíli jsem ale byla ochotná uvěřit úplně všemu, co by mě zachránilo před chlípným majitelem bytu nebo zlomeným vazem.

Můj návštěvník se ďábelsky zazubil a v tom úsměvu se utkávala zlomyslnost s lehkým nádechem okouzlujícího přesvědčování. „Jsem pravý opak anděla, káčátko, ale je pravda, že jsem přišel za tebou. Rád bych se totiž podíval, jak se odměníš tomu nejzkaženějšímu z hříšníků,“ posadil si cylindr zpět na hlavu. Řetízek z mrtvých mūr, který lemoval krempu klobouku, se zachvěl v morbidním pozdravu k poryvům větru v záclonách. „A teď si trochu pohrajeme se starochem Wallym, což?“

*D*louhá noha zákona

Mrožovy kroky se došoupaly až k mému pokoji.

„Ty ho ale nepustíš dovnitř, že ne?“ zeptala jsem se toho démona... anděla... zachránce... nebo kdo to vlastně byl. Stál nehnutě jako socha a drahokamy pod očima se mu zlatě leskly. „Pomůžeš mi jako minule?“ pípla jsem přidušeně s pulzem burácejícím až v krku.

Roztáhl křídla a odpověděl: „Kdeže já, káčátko. Ty si pomůžeš *sama*. Přece jen jsi příbuzná s nejstaršími a nejpočetnějšími obyvateli této planety, kteří zvládají daleko víc než jen společenskou konverzaci, Alison. Mají totiž *schopnosti*. Stačí jen poprosit o pomocnou ruku,“ ukázal na zdi za ním na sekáče, který vrhal na stěnu vetchý, nohatý stín. „Nebo o osm pomocných nohou.“

Než jsem si stačila jeho hádanku srovnat v hlavě, zmizel můj tajemný host v oblaku třpytivě modrého prachu.

Místo něho se objevila jako vrabčák veliká můra, která rychle uletěla pod ochranu stínů.

Byla to ta z máminých obrázků.

Můj pohled padl na plátěnou tašku, ze které se vysypaly polaroidové fotky. Než jsem na ně stihla zaostřit, rozletěly se dveře a poryv vzduchu rozházel obrázky po pokoji.

Když Wally s lepkavou meruňkovou šťávou ve vousech přifuněl do pokoje, zvedl se mi žaludek. Vypasenou rukou si otřel ulepený knír a cestou skoro zakopl o moji *Alenku v říši divů*.

Zvedl ji a odfrkl: „*Alison* v říši divů? Ty asi vážně budeš trochu na hlavu, holka. Přeskočilo ti, nebo jsi prostě jen natvrdlá?“ Z knížky vylétla fotka modré můry a snesla se na zem. „Počkat, toho hmyzáka jsem už viděl. Snažil jsem se ho vyhnat ven z budovy, a tak jsem se dostal k tvým dveřím...“ Wally se odmlčel, jako by na sebe prozradil víc, než mu bylo milé. „Jdi od toho okna, to není králičí díra. Ještě uklouzneš a já budu muset seškrabovat tvoje vychrtlý kosti z chodníku.“

Zatnula jsem čelist, ale nepohnula se ani o kousek.

Hodil knížku na zem. „Hele, buď to půjde po dobrém, nebo to půjde po zlém, ale už se mi nevykroutíš.“

Moji pozornost místo Wallyho chtivého pohledu zaujala zeď nade dveřmi. Z díry ve dveřním rámu vylézala celá armáda pavouků a srocovala se na stěnách a stropu. Už jich tam sedělo dobrých třicet a další spěchali na pomoc. Vyhnala je bouřka ven z děr?

Popros o pomocnou ruku nebo osm nohou...

Možná že jsem měla ze strachu halucinace nebo jsem se definitivně zbláznila jako máma, ale ať už se dělo cokoli, musela jsem toho využít ve svůj prospěch. Nemohla jsem se ani pohnout. Šanci na smrtící skok jsem definitivně propásla.

„Pomoc!“ pípla jsem prosebně, ačkoli jsem ani netušila, komu moje slova patří.

„To víš, že ti pomůžu,“ zasípal radostně Wally, a než jsem se nadála, tiskl mě upocenou rukou ke zdi. Jeho tlusté prsty mi svíraly krk a nepovolily, ani když jsem mu do kůže zaryla nehty. Jeho smrdutý dech připomínající odér hnijícího ovoce mi ovanul tvář. „Moc pěkně ti pomůžu. Jsem bílej králíček a vezmu tě na vejlet, na kterej jen tak nezapomeneš, *Alenko*.“

Zvedl mě za krk tak vysoko, že jsem se země dotýkala už jen špičkami prstů. Začala jsem lapat po dechu a zorné pole mi zaplavily černé tečky. Kopala jsem kolem sebe, ale Wally jen ukročil a volnou rukou mi začal rozepínat pásek od kalhot.

Břišní svaly se mi stáhly hnusem. Černá masa před mýma očima rostla, ale tentokrát nebyl na vině nedostatek kyslíku. Všude po stěnách čekaly stovky pavouků sekáčů.

„Potřebuju pomoc! Hned teď!“ zavelela jsem bez váhání. Mojí jedinou nadějí bylo vynést Wallyho z bytu na vlně pavoukovců.

Odpověď mých malých přátel následovala rychle a nemilosrdně. Když se na Wallyho vrhla záplava sekáčů, vykvikl a pustil mě. Pavouci mu lezli do bot a pokračovali

výš. Ucouvla jsem od okna, lapala po dechu a pozorovala pochod osminohé armády směrem k Wallyho hrudníku. Jeho vyděšený křik se mísil s nakvašeným pavoučím šeptáním, kterým odpovídali na jeho bezmocné snahy je odehnat. Když ze sebe pár pavouků shodil, hned tu byli další a plnili mu otevřená ústa, aby umlčeli jeho děsivý řev. Popadl se za krk rukama obalenýma živými rukávy. Teď už mu pod pavoučími tělíčky zmizel i nos a oči. Ztratil rovnováhu a chtěl se opřít o zeď, ale pavouci ho oslepili natolik, že vypadl rovnou z otevřeného okna. Zaslechla jsem už jen zoufalé sípání.

Jako v horečce jsem se dopotácěla ke dveřím ložnice. Na mokrý asfalt dopadlo s odporným plácnutím lidské tělo.

V levém rohu pokoje se něco pohnulo. Ze stínu vyletěla modrá můra, posadila se na římsu a pozorovala boží dopuštění pod námi. Zase se mi chtělo zvracet.

„Byla to nehoda,“ zakňučela jsem jako u zpovědi. „Já... já nechtěla.“

„Ale *já* chtěl,“ ozvalo se v mé hlavě, hlas muže a můry zároveň. Věděla jsem, že můj host musí mít nějakou spojitost s Říší divů. Na to přišla už máma, což znamená, že nás ten můrák sleduje celá léta. Nejen že dovedl Wallyho až sem, ale taky mu ukázal vzkaz od paní Bunsbyové. Celé to byla past.

Samou hrůzou, zmatkem a lítostí jsem ze sebe nemohla vypravit ani slovo.

„*Tak už se tou krysou nezabývej, Alison,*“ šeptal mi můrákův hlas káravě. „*Nejsi první mladé děvče, na které to*

zkoušel. Spoustě z nich doopravdy ublížil a někdo to napravit musel. Nerovnováha přináší rovnováhu a po chaosu nastane klid. Připrav se ale na to, že z toho jen tak nevyvázneš. Sem už nikdy nebudeš patřit. Věř mi, že je to tak lepší. Jsi předurčená k věcem, které ti tenhle ubohý svět nikdy nemůže nabídnout.“ Můra se s provokativním třepotáním křídlů vznesla a poletovala mi kolem tváře. „*Vezmi věci do vlastních rukou. Jedinou cestou ke štěstí je moc a já ti k ní pomůžu. Morfeus. Jmenuji se Morfeus. Až budeš připravena převzít zodpovědnost za svůj osud, najdi zrcadlo a zavolej mě.“*

S těmi slovy vyletěla můra z místnosti.

„Počkej!“ zakřičela jsem s očima plnými slz. Dovrávorala jsem až k oknu a zadívala se dolů. Moje oči se setkaly s vyděšenými pohledy dvou pubertáků na kole. Vedle nich ležela Wallyho mrtvola. Ještě před chvílí mě měl v hrsti a teď tam ležel jako polámaná panenka s nepřírozeň pokrouceným tělem a vykloubenýma rukama a nohama. Kaluže vody kolem se barvily krví z jeho lebky.

Psi štěkali, lidé křičeli a kolem domu se srocovaly davy čumilů. Nakonec všichni zvedli oči k mému oknu. Někdo z nich na mě ukázal a pár dalších zavrtělo hlavou.

Nejradši bych utekla, ale nemohla jsem se pustit římsy, kterou jsem svírala jako o život. Pavouci zmizeli do tisíce děr, kam se dostanou jen oni a hmyz. I já jsem si v tu chvíli přála být mrňavá jako oni a vytratit se někam daleko, abych se nemusela zpovídat z toho, co se tu právě stalo.

Morfeus měl pravdu. Po té věci s Wallym už jsem nikam nepatřila. Možná proto to Morfeus s majitelem domu tak navlékl. Sociálka obvinila paní Bunsbyovou ze zanedbání povinností, protože neměla nechávat „dítě s násilnickými sklony“ samotné doma. Kromě toho jí vyčetli i moje záškoláctví, takže paní Bunsbyová nakonec byla za neschopnou pěstounku a mě odebrali z její péče ještě ten večer.

Zatímco policie společně s ochránci dětských práv vyslýchala v obýváku paní Bunsbyovou, balila jsem si svůj skrovný majetek a pohledem se vyhýbala oknu jako čert kříži. Paní Bunsbyová mi nechala na posteli hnědou papírovou tašku. Trochu mě udivilo, že měla pocit, že mě nechala ve štychu. Vyčetla jsem jí to z usazených oříškových očí, když se vrátila z nákupu rovnou do chaosu, který jsem způsobila. Škoda že jsem jí prostě nemohla říct pravdu a ujistit ji, že ona vinu na smrti majitele domu rozhodně nenese. Dokonce ani jako komplic. Zodpovědnost padá na samotného Wallyho, tajemného můráka a armádu sekáčů.

Do papírové tašky mi uložila fotoaparát po svém muži, film a knížku o vyvolávání fotek. Kromě toho jsem tam našla taky burákové máslo, kreky, jablko a láhev vody. Srdce se mi stáhlo bolestí. Věděla jsem, že jsem s paní Bunsbyovou mohla být šťastná, kdyby se mnou Morfeus ovšem neměl jiné plány. Ať mě ale srdce bolelo, jak chtělo, zařekla jsem se, že neuroním ani slzu. S pláčem byl jednou provždy konec.

A taky s životem v roli oběti.

Když jsem opouštěla byt, slibovala paní Bunsbyová, že se za mnou někdy přijde podívat. No jasně. Jako bych nevěděla, jak to chodí.

Uběhl měsíc plný psychologických posudků a lékařských vyšetření, při kterých se chtěli ujistit, že jsem z toho vyšla bez celoživotního traumatu. I když se doktoři opravdu snažili, nálepku blázna mi přišít nemohli, protože jsem odmítla líčit jim detaily onoho osudného dne. Museli se spokojit s tím, že se na mě majitel domu sápal, já se bránila a on vypadl z okna. Jasně jako facka.

Když mi psychiatr ukazoval inkoustové skvrny v psychotestu, nikdy jsem mu neřekla, že v nich vidím králičí díry, housenky s vodní dýmku, holčičky v zástěrkách a s noží v ruce, okřídlené mužské postavy, můry velikosti vrabce a armády pavouků. Dávala jsem si dobrý pozor, aby moje rozhovory s brouky a květinami zůstaly beze svědků. Věděla jsem, jak *hrát* duševně zdravou, a šlo mi to tak mistrovsky, že mě po šesti týdnech pozorování pustili. Sociálka mě už ale kvůli „emocionální zátěži“ odmítla umístit do pěstounské rodiny, a tak jsem našla stálé útočiště za zdmi dětského domova. Přinejmenším si to tak všichni malovali, ale já jsem se tam příliš zdržovat nehodlala. Chystala jsem se na cestu někam, kam jejich zákony a ostríží zrak nedosáhnou. A věděla jsem přesně, kdo mi pomůže se tam dostat.

Celých šest týdnů, co jsem byla na pozorování, jsem se Morfeovi neozvala, protože jsem potřebovala čas, abych si všechno dobře promyslela. Nakonec jsem pochopila tři věci. Zaprvé, moje rodina byla opravdu nějak svázá-

na s Carrollovými příběhy, což by znamenalo, že nějaká Říše divů opravdu musí existovat. Zadruhé, s tou podivnou říší je spjat i Morfeus, který mě k něčemu potřeboval, protože už mi dvakrát pomohl a zadarmo ani kuře nehrabe. A zatřetí, pokud mám Morfeovi být k něčemu dobrá, bude mi muset poskytnout únikovou cestu z děčáku a odpovědi na veškeré moje otázky.

V dětském domově je samota vzácným luxusem. V šedé cihlové budově se na několika patrech tísní pokoje po třech až čtyřech děvčatech nebo chlapcích. Celá budova je obehnána železným plotem, aby se nikdo cizí nedostal dovnitř a nikdo z obyvatel ven. Na svobodu vedla jen jediná, věčně zamčená brána.

Prádelna, budova s rovnou střechou a vyklápěcími okny, zela celý týden prázdnotou. Jen o víkendu jsme si tam podle čísel pokojů chodili prát oblečení. Rozhodla jsem se, že tam se ve středu skuteční moje schůzka s Morfeem.

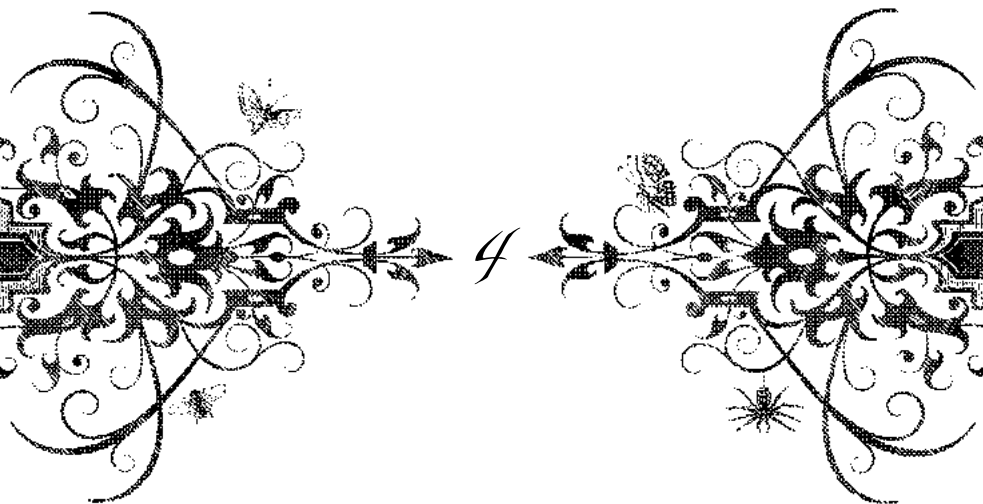
Dvě hodiny po večerce jsem se vyplížila s baterkou z pokoje. U jedné spolubydlící v šuplíku jsem objevila kosmetické zrcadlo, které jsem si teď společně s máminými knihami, zápisníkem a propiskou nesla v povlaku na polštář. Pořád jsem sice netušila, k čemu mám použít zrcadlo, ale spočítala jsem si, že Morfeus by se o něm nezmiňoval jen tak. Protože prádelna byla zamčená, vylezla jsem na strom hned vedle ní, spustila se z větve na střechu, otevřela vyklápěcí okno a vklouzla nohama napřed dovnitř. Podrážkou boty jsem došlápla na sušičku na prádlo, takže jsem neměla kam spadnout.

Kuželem světla z baterky jsem pročísla tmu kolem. Na betonové podlaze stály otřískané pračky a sušičky společně se čtyřmi koši na prádlo. Ze směsi prachu a prášku na praní jsem se divoce rozkýchala. Několik nočních hmyzáků mě syčivě pozdravilo, než si zase svorně šli po svých.

Měsíční světlo proudilo dovnitř okny a halilo prádelnu do stříbřitého oparu. Očima jsem prozkoumala místnost, až jsem našla nezastavěný kus podlahy hned u dveří, kam jsem si odložila věci. Kdyby někdo náhodou zjistil, že nejsem v posteli, a šel mě hledat, moje tělo by mu blokovalo cestu. Živá barikáda z masa a kostí by mi pomohla získat trochu času na vymyšlení uvěřitelné výmluvy.

Položila jsem na podlahu bundu, abych neseděla na tvrdém, opřela rozsvícenou baterku o stěnu a zvedla zrcadlo.

„Morfee?“ zašeptala jsem. Nic víc nebylo třeba.

*D*vacet otázek

Ve skleněném povrchu se modře zablesklo a zrcadlo začalo pulzovat životem. Nejen že jsem jeho tepání viděla, ale mohla jsem ho i *nahmatat*. Vibrace jsem cítila i přes rukojeť. Opatrně jsem postavila zrcadlo na zem. Rozzářilo se akvamarínově ledovým svitem a ze středu vylezla známá mûra, jako kdyby na mě celou dobu čekala.

Zatřepotala křídly a posadila se do měsíčních paprsků přede mnou. Potom složila křídla na hrudi a vyrostla do rozměrů černokřídlého anděla. Když odhalil tvář, poznala jsem známou kresbu kolem inkoustových očí, porcelánovou pleť, modrou hřívu rozcuchanou magickým polem statické elektřiny a extravagantní oblek. Potrásl hlavou, jako by ho ovíval příjemný vánek.

Tyčil se nade mnou v celé své šílené kráse s kloboukem rošťácky na stranu.

„Alison,“ oslovil mě bez okolků. V tu chvíli mě ovanula sladká vůně lékořice, „jsi připravená se mnou uzavřít dohodu?“

Zvedla jsem ukazováček, abych ho zastavila. Když jsme se viděli naposled, příliš mě rozptylovalo nebezpečí okolo a Morfeova kouzla, což nakonec vyústilo ve vraždu člověka. Dnes ale iniciativu převezmu já.

„Hrál sis někdy na pravdu?“ zeptala jsem se. Naklonil hlavu, zazubil se a uhladil si křídlo. „Hm... něco jako hra na hádanky?“

„Co?“ Zamžourala jsem na něho.

Když si dost protáhl křídla a posadil se uprostřed místnosti, kůže se mu rozsvítila odleskem měsíčního světla od modrých vlasů a drahokamů pod očima. „Tak hádej. Nikomu nepatřím, ale sloužím všem. Pro někoho znamenám peníze, jinému uletím. Musím udělat místo, i když ho nezabírám. Neměnným neuškodím, ale proměnliví mě vlečou jako těžký pouštní písek. *Co jsem?*“

Kousnu se do rtu, abych potlačila divokou touhu s ním soupeřit a dokázat mu, že jeho hádanku rozluštím, protože dobře vím, že to je přesně to, co by Morfeus rád. Odvést mě od mých otázek. Takže jsem se rozhodla neuhnout ani o píď a soustředit se na to, co vrtalo hlavou *mně*. „Míč je na mé straně hřiště, Morfee. Dvacet otázek. Já se zeptám a ty odpovíš. Dokud nebudu vědět všechno, co mě zajímá, s žádnou dohodou nepočítej. A opovaž se kličkovat jako zajíc.“

„Nebo jako bílý králíček?“ odfrkl si.

Podrážděně jsem se zamračila a z batohu vytáhla spirálový blok a propisku. „Jen to nezamlouvej. Na jasnou otáz-

ku chci jasnou odpověď. Něco ode mě chceš, a pokud to chceš dostat, pravidla budu od teď určovat já.“

„Ale ale. Tak mladá a už tak panovačná. Takového komplice jsem si vždycky přál.“ Seděl s překříženými nohama, podpíral si bradu dlaněmi a mhouřil na mě mřížemi očí. „Jak si přeješ, káčátko. Jsem celý tvůj.“

Z jeho stínu vyšlehl modrý blesk a rozprskl se po místnosti. Elektrický proud aktivoval pračky a sušičky, které se jako na povel rozhučely.

Zaskřípala jsem zuby. „Nejsem *káčátko*. Nebo vidíš peří? Jmenuju se Alison. Nic víc, nic míň. Jasný?“

Drahokamy pod jeho očima zahrály teplou oranžovou. „Ach jistě. Já to pochopil, ale ty ještě nic nechápeš, protože jsi daleko víc než pouhé jméno.“

Zamračila jsem se. „Co tím chceš říct?“

„Každý je víc než jméno. Tvoří nás životní síly, krev, kosti a duše. Jen tvoje krev je vzácnější než jiná.“

Nenapadlo mě, co bych mu na to řekla, protože mě rušil rachot okolo. „Vypni ty spotřebiče, jinak neuslyšíme, kdyby sem někdo šel.“

„To bohužel nebude možné, protože moje mysl si v hluku a chaosu přímo libuje a ta tvoje se to bude muset taky naučit. Pokud jde o naše soukromí, už jsem podnikl nezbytné kroky. Jen se podívej do zrcadla, *broskvičko*.“

Další Morfeovu přezdívkou jsem odměnila našťvaným skřípěním zubů, protože byla ještě pitomější než ty předtím. Do zrcadla jsem ale zvědavě nahlédla. Bledý odraz mojí tváře se pomalu vytratil a místo ní se objevilo okolí prádelny obsypané maličkými světelnými body. Při bliž-

ším pohledu jsem rozeznala miniaturní ženské postavy s křídly porostlé třpytivými šupinami.

Husí kůže mi zježila všechny chlupy na těle při pouhé představě kouzel, o jejichž existenci jsem donedávna ani netušila. „Co jsou zač?“

„Víly. I když jsou malé, každou nezvanou návštěvu spolehlivě zastaví. Jen dej po cestě zpět pozor, kam šlapeš, abys nezakopla o něčí tělo.“

Zalapala jsem po dechu a odložila zrcadlo. „Ony ty lidi... zabijou?“ To jsem nemohla připustit, protože jeden mrtvý Wally už mě tížil víc než dost.

Morfeus se zakuckal smíchy. „Asi jsem se měl vyjádřit jasněji. O *spící* tělo. Když se vílí oběť probudí, je nadmíru spokojená, trochu zmatená, ale jinak jako dřív. Kromě toho bude mít takový člověk dost práce sám se sebou a po tobě ani nevzdechne. Ale nerad bych zase odváděl řeč od tvých otázek. Chtěla ses přece na něco zeptat, ne?“

A nejen na něco. Každá Morfeova věta rodí nové a nové záhady.

Setřásla jsem ze sebe dravou zvědavost a soustředila se na to, proč jsem Morfea zavolala. Z povlečení jsem vytáhla máminu knihu, položila ji před něj a sama si vzala do ruky propisku a blok, připravená zapisovat všechno, co uslyším.

„Panejo,“ zatleskal Morfeus, „tahle hra se mi líbí. Ty mi ukážeš svoje karty a já zase tobě ty moje. Jen počkej, až uvidíš, co mám v rukávu.“

„Mohl bys na chvíli zavřít pusu?“ zavrčela jsem. „Takže ty a ty tvoje...víly... bydlíte v Říši divů?“

Obličej se mu rozzářil. Bylo na něm vidět, jak rád by odpověděl, ale zatím držel jazyk za zuby. „Tak už to vybal,“ naléhala jsem, „vážně jsi z Říše divů?“

Významné mlčení.

„Tak fakt?“

„Sama jsi mi přikázala, abych držel pusu.“

Zabořila jsem si prsty do kolen. „Ach jo. Tak odpovíš mi?“

„Psss.“ Pomalu si sundal rukavice s klidem tak ležérním, až mě to dopálilo. „Jen se nedurdi, káčátko. Ano, jsem z Říše divů a moji drazí miláčky venku nejinak.“

„Což znamená,“ polkla jsem, „že Říše divů existuje?“

„Ano.“

„A králičí díra taky?“ dodala jsem s knedlíkem v krku. Morfeus se na mě zadíval přes bledý svit baterky a kývl. „Stačí říct a dám ti mapu.“

Povytáhla jsem si límec košile, abych ukryla zběsilý tep na krkavici. „Co tam ale děláš ty? V Carrollových příbězích jsem o tobě nenašla ani zmínku.“

Paprsek modrého kouzla z Morfeova prstu se dotknul obálky mé knihy, obracel pomalu stránky a zastavil se až u ilustrace Houseňáka s vodní dýmku, který promlouvá k Alence. „Stejně jako naše malá hrdinka jsem tehdy nebyl tak úplně ve vlastní kůži.“

Můj pohled padl na stránku, kde Alenka odpovídá na Houseňákovu otázku o své identitě: *Obávám se, že vysvětlit to nedokážu, protože já nejsem já, víte?*

V tu chvíli mi to konečně došlo. „Ty jsi... z kokonu vylíhnutý Houseňák?“

Morfeus se zašklebil, jako bych ho urazila. „Můry a motýli se nelíhnou. *Proměňují se*. Máš už jen šest otázek, tak si je nevyplácej na hlouposti, broskvičko.“

„Počkat... já ti přece zatím položila jen čtyři otázky!“

„Dovolím si oponovat,“ zvedl ruku proti měsíčním paprskům a rozehrál na stěně stínové divadlo děsivě podobné realitě. Některé stíny vypadaly jako čajové hrníčky, jiné zase jako houby nebo růže polité vědry červené barvy. „Položila jsi mi čtrnáct otázek, ale většina z nich byla jen mrhání časem. Nejdřív ses zeptala, jestli budeme hrát na pravdu. To samo o sobě už je otázka. Já se zase ptal, jestli si chceš hrát na hádanky, a ty jsi odpověděla, cituji: ‚Co?‘ Čili další otázka. Když ses čertila pro to káčátko, ptala ses, zda máš peří, a potom, jestli je všechno *jasný*? Nakonec jsi chtěla vědět, proč jsem řekl, že jsi víc než jméno. Vážně si myslíš, že všechno to ptaní bylo nutné? Snad jen ta otázka na víly a na to, jestli neublíží tvým přítroublým ošetřovatelům, byla trochu k věci.“

Vzteky mi zrudly uši. „Ošetřovatelům? Ale tohle není zoo!“

Morfeus se uchichtl a spojil stíny v hopkajícího králíka. „Přidej k tomu čtyři otázky o mém původu, které jediné nebyly úplně zbytečné, a máš jedenáct. Bohužel jsi jednu z nich zopakovala dvakrát, když jsi mě předtím požádala, abych zmlkl, a potom pochybovala o mé pravdomluvnosti. Takže další tři. Zůstává ti tedy jen posledních šest. Dobře važ slova.“

Potlačila jsem zavrčení a stiskla propisku tak pevně, že se mi zabořila do dlaně. „Tak jo,“ zamumlala jsem a na-

dechla se k otázce, které jsem se obávala nejvíc. Nemohla jsem riskovat, že mě znova nachytá a já na ni nedostanu odpověď. „Ty jsi kontaktoval i moji mámu, když byla v mém věku, je to tak?“

Pračky a sušičky umlkly, když se Morfeovo kouzlo vrátilo zpět ke svému najednou tak vážnému majiteli. Sundal si klobouk a položil si ho do klína. „Snažil jsem se, Alison, ale její mysl byla poněkud... křehčí, než jsem očekával.“

Zaklapla jsem sešit a vyskočila na nohy. „Říkal jsi, že *bezstarostnost* přináší zásluhy a druhou šanci na život, tak proč jsi nezachytil i ji, když padala? Její pád byl přece o tolik kratší! Stačilo jen roztáhnout křídla a zachránit ji!“ Po tvářích se mi koulely slzy vzteku. Jen jsem nevěděla, jestli se zlobím víc na Morfea nebo na sebe. Nezařekla jsem se, že už nikdy nebudu plakat?

Usazený uprostřed místnosti mě sledoval brčálově podbarvenýma očima plnýma něhy. Skoro jako by se mnou přece jen trochu soucítit. „Tvoje matka se rozhodla vyskočit na veřejnosti. Na parkovišti bylo plno lidí, takže jsem ji zachránit nemohl, ani kdybych chtěl. Kdyby se vrhla z trochu větší výšky, narostla by jí křídla, ale přepočítala se a to ji stálo život.“

„Ne. To ty jsi ji o všechno připravil! Paseš se na naší rodině jako otravný hmyz. Neřekneš mi, proč to děláš?“ Raději jsem potlačila myšlenku na ironii, která se v té větě skrývala, a doufala, že Morfeus udělá totéž. Mohl se toho totiž stejně dobře chopit, šťavnatě to okomentovat a dodat, že jsem vyčerpala další otázku, což by mě pravděpodobně

rozpálilo doběla a musela bych ho uškrtnit vlastníma rukama, kouzlo nekouzlo.

Naštěstí jen zavrtěl hlavou a řekl: „Nejsem zodpovědný za všechny křivdy, které se ti v životě udály, a taky jsem je nepřišel napravovat. Místo toho ti nabízím způsob, jak uctít oběť tvé matky a smířit se s tím, co se stalo.“

Otřela jsem si slzami umáčenou tvář. „Já se ale s ničím smířovat nechci! Přála jsem si jen jediné – poznat vlastní mámu, ale teď mám místo ní jen tyhle pitomý historky. Ty, za který zaplatila životem!“ Vztekle jsem odkopla knihy směrem k Morfeovi. Zastavily se někde na půl cesty. Zamračila jsem se na ně se zbožným přáním, aby se proměnily v dravé ptáky, vrhly se na Morfea a ostrými zobany mu vyklovaly černé oči plné tajemných otázek a ještě tajemnějších odpovědí.

Obě knihy se jako na povel zvedly ze země, zatřepotaly stránkami jako křídly a zaútočily na mého hosta. Ten to ovšem dávno čekal, a tak se pobaveně šklebil za ochranným štítem z modrého kouzla. „Skvělá podívaná,“ řekl skoro pyšně a marnivě si upravoval šátek pod krkem. „Až přestaneš trucovat, informuj mě.“

Počkat. To já ty knihy probudila k životu a přinutila je létat? Spadla mi čelist.

To není možné. Přesně v tu chvíli, kdy se ozvalo racionální myšlení, spadly oba svazky zpět na zem. „Takže tohle jsem udělala já,“ vydechla jsem pro jistotu větou oznamovací. I když jsem nevycházela z údivu, dala jsem si dobrý pozor, abych nepřišla o další otázku. Už jsem měla jen dvě a bylo třeba *dobře vážit slova*.

Těkala jsem očima mezi knížkami a Morfeem, který se zatím zbavil ochranného štítu a v měsíčním světle trpělivě očekával, co mu povím.

„Moje máma tohle uměla taky, že jo?“

Posadil si cylindr na hlavu a odpověděl: „Ano. Ale její schopnosti v ní zatím jen dřímaly. Snažil jsem se je probudit a ve snech jí ukazoval, co všechno dokáže. Dokonce jsem jí radil, aby zkusila rozpohybovat malby na stěnách, ale než to stačila udělat...“ Zvedl dlaň, jako by už nechtěl mluvit. „To je vlastně jedno, protože ty jsi ty knihy rozpohybovala, aniž bys to vůbec chtěla zkusit. Představ si, jak by ti to šlo s trochou soustředění a vedení. Vidíš, teď už svou matku znáš, protože tvoje kouzelná moc byla i její součástí. Koluje v tobě její krev a je jen na tobě, co s ní uděláš. Ona si prostě přála uniknout a dalo by se tvrdit, že se jí to nakonec podařilo, ale pokud jde o tebe, pochybuji, že někdo s takovým odhodláním a energií by se spokojil s pouhým únikem. Tak mi řekni, Alison, co vlastně chceš?“

Nezaváhala jsem ani minutu. „Taky chci pryč z tohoto světa,“ zasípala jsem tak tiše jako průvan mezi okny, sesunula jsem se zpět na bundu a po Morfeově vzoru zkřížila nohy, „ale přeju si i mnohem víc.“

Usmál se. „Zajisté. Ty chceš totiž všechno. Korunu, trůn, davy poddaných u nohou... A taky to dostaneš, protože ti to patří. Je to totiž tvé dědictví. Ukradli ti ho, ale ty si ho vybojuješ zpět. Hádám, že je čas vytáhnout eso z rukávu, princezničko.“ S těmi slovy sáhl pod manžetu kabátu, vytáhl z ní svitek papíru a rozbalil ho, aby mi ukázal

krasopisný text na něm. Zlatý inkoust se leskl, jako by byl ještě mokrá. Věděla jsem ale, že není, protože se nemazal. V dopise stálo: *Rozdrť pírkem kámen, jedním krokem přejde les, schová oceán v dlani, změní prstem budoucnost, porazí neviditelného nepřítele, rozdupe celou armádu, probudí mrtvé, zkrátí sílu úsměvu.*

„Pořád tomu nerozumím...“

„Jsou to zkoušky,“ odpověděl. „Pokud je splníš, svrhneš z trůnu toho, kdo si ho neprávem přivlastnil, a přijmeš korunu Červeného dvora jako jeho jediná právoplatná královna. Budeš vládnout polovině Říše divů a do téhle *zoologické* už se nikdy nevrátíš.“

Nevěřící jsem polkla a tělem se mi rozproudila energie jako míza stromem, když po zimě přijde jaro. To se ve mně budila intuice, která mi šeptala, že jsem konečně našla místo, kam patřím a kterému budu *vládnout*. Potom už nikdy nebudu sama a budu mít v moci půl říše. „Jak mám ale splnit všechny ty nemožné úkoly?“

Morfeus si zastrčil svitek zpět do rukávu. „To byla tvoje dvacátá otázka. Musím ale říct, že tentokrát moudrá. Odpověď na ni najdeš v hádance, kterou jsem ti dal před chvílí. Pokud jsi ji ještě neuhádla, mysli na to, že jakýkoli výklad se může změnit pouhým pohledem z jiného, barevnějšího úhlu. Někdy stačí odložit dalekohled a podívat se na svět raději krasohledem.“

Kývla jsem, protože jeho šílená odpověď mi dávala absurdní smysl. Po všech těch hrách se slovíčky jsem začala vidět věci jinak – konotace proti významům, instinkty místo logiky, nekonečno místo...

„Času,“ zašeptala jsem odpověď na hádanku.

„Přesně tak,“ pochválil mě Morfeus, vstal a zpoza klopy vytáhl drobný klíček na řetízku. Zvedl ho tak, aby se do něho opřelo měsíční světlo. „Je čas začít s výcvikem. Čas přechytračit všechny zkoušky a získat zpět trůn i poddané.“

„Jak dlouho to potrvá? A co z toho budeš mít ty? Neříkal jsi, že spolu uzavíráme nějakou dohodu?“

„Promiň, Alison – otázky už sis vyčerpala, takže se budeš muset spokojit s tím, že z tvé korunovace budu mít stejný prospěch jako ty.“ Hodil mi klíč a já ho v letu chytila. „Ať už to potrvá, jak chce dlouho, nic nás nezastaví. Když mi dáš čas, dostaneš ode mě všechno, co budeš k získání trůnu potřebovat. Uvidíš, že to, co sis o sobě do teď myslela, neplatí. Všechno se změní, Alison. A potom, potom už ani čas nebude hrát žádnou roli, protože se zahalíš do hávu podsvětnické nesmrtelnosti. Ode dneška budeme přetvářet tvůj osud.“

Koleje

Teprve ticho, které vystřídal monotónní šumění sprchy, mě vytrhne z nostalgických vzpomínek.

Protáhnu se, posadím se na posteli a zadívám se na pootevřené dveře do koupelny, zpoza nichž se sem v přízračném tanci valí pára. Thomas se holí, voda pleská o umyvadlo a potom je slyšet jen jeho spokojené pobrukování a škrábání žiletky o strniště. Tu písničku mi zpíval ještě za svobodna, když jsme spolu chodili. Vybaví se mi slova. Muž prosí svoji milovanou o odpuštění, protože ji miluje tak věrně, že už nechce žádnou jinou a musí zůstat s ní, ať to stojí, co to stojí. Thomas tu píseň bral jako přísahu, kterou dodržel. Zůstal se mnou i v časech, kdy by každý jiný pokrčil bezmocně rameny a odešel. Nikdy jsem nelitovala, že jsem si místo osudu mezi podsvětníky vybrala život po jeho boku. Mrzí mě jen dvě věci – že

jsem Tomovi ublížila a že jsem Alyssu málem připravila o nesmrtelnost.

Tehdy jsem si myslela, že jednám správně, když jsem před svou dcerou tajila Říši divů a její barbarské zvyky. Bylo mi pouhých šestnáct, když jsem poprvé vstoupila do doupěte Druhé sestry a viděla, k čemu používá lidské děti, ale ani v tak mladém věku jsem nemohla před takovou tragédií zavřít oči. Navíc jsem si všimla nápadné podobnosti s vlastním životem. Druhá sestra vysávala z lidských dětí sny, aby jimi krmila neklidné duše na hřbitově stejně, jako mě moje monstra okrádala o sny pro vlastní potěšení. Jenže já jsem utekla, zatímco obětem Druhé sestry se to ještě nikdy nepodařilo.

Pohled na Thomase v pavučině po dlouhých deseti letech věznění mě změnil. Moje zrada zase změnila Morfea a spustila tragický řetězec událostí.

Při té vzpomínce se otřesu a odtrhnu oči od koupelny. Upru pohled na svoje bosá chodidla a znovu se zatoulám do hrozných časů na hrozném místě.

Když se ke mně posadí Thomas v šedivých kalhotách a rozepnuté levandulové košili, matrace se prohne.

„Na co myslíš, Alinko?“ políbí mě na krk a zahalí do oblaku vůně vody po holení. Jeho ruka na mém břiše spouští orchestr příjemného šimrání. S úsměvem ho políbím a přitulím se k jeho nahé hrudi.

„Zrovna teď na tebe,“ zašeptám a pohládím ho po jemné látce košile.

„Výborně,“ vydechne, „protože já zase myslím na to, jak si krásná.“

„Takže šaty u tebe projdou?“

„Nejen to,“ zamumlá, zatímco si jeho rty hledají cestičku k mé šiji. „Kromě toho, že vypadáš úžasně, taky nádherně voníš.“

Rozhlihnám se jako malá holka a Thomas se šťastně usměje.

„Pokud ale máme dneska někam jít,“ naléhám ve snaze odtrhnout pozornost od jeho jemných polibků, „měli bychom se zvedat.“

Povzdychne si, až mě jeho dech zašimrá na zárodku křídla. „Asi máš pravdu,“ řekne nakonec, „protože dnes nejdeme jen ven. Jedeme pryč.“

Otočím se na něho, zatímco se mi jeho rty vpíjí do kůže na zádech. „Kam pryč?“

„Pryč do Londýna,“ usměje se. Zvlněné čokoládové vlasy se mu zalesknou v odpoledním slunci. Když se na mě zamilovaně usmívá, vypadá, jako by mu bylo znovu devatenáct.

„Takže ty chceš do Londýna ještě dnes večer?“ poposednu si na posteli, abych mu pomohla zapnout košili. Moc se mi v ní líbí, protože mu levandulová dokonale ladí s pletí a hedvábná látka zdůrazňuje jeho mužnou postavu. Naposledy mu přejeđu dlaní po hrudi a potom dopnu košili. Každodenní šermířský trénink vyrýsoval jeho svaly do tvarů, na které může být muž v jeho věku právem pyšný. „Chceš říct, že se díky našemu výletu vzdáš i zítřejší šermířské odvety? Určitě je to moudré? Tedy, formu máš výbornou, ale nejsem si jistá, jestli ti bude slušet minisukně.“

Protáhne koutky do ironického ušklíbnutí, a dodá tak na kontrastu důlku v bradě, který po něm zdědila naše Alyssa. „Jen se neboj, do dalšího utkání jsme zpátky. Vezmeme to totiž zkratkou,“ pověsí mi řetízek s klíčem na krk. „Naše královská dcera mi nabídla průchod jejím zrcadlem.“

Po zádech mi přejde mráz, jako by mi ledoví pavoučci oprádali kosti jinovatkou, ale donutím se k úsměvu. Pokaždé, když procházím zrcadlem, mám pocit, že se vracím do minulosti, a proto na návštěvy ke Skeffingtonům létáme jako každý jiný.

Dnes v noci ale nemám to srdce kazit mu plány. Nějak to zvládnou. Stejně se budeme zdržovat jen v říši lidí.

Kdysi jsem přímo prahla po tom, abych mohla projít zrcadlem a ještě jednou se podívat na Říši divů se všemi podivnými obyvateli a dechberoucí krajinou. Když jsem tam ale před několika měsíci zůstala uvězněná a musela trávit celé noci a dny v hradě Slonovinové královny lepením Grenadininých vzpomínek, vyléčilo mě to. Teď už chci prožít zbytek svých dní tady na zemi s Thomasem a Alyssou. Pokud by se mi stýskalo po podsvětnické společnosti, můžu si jí užít víc než dost v hostinci U Valdemara, kde bydlí Thomasova rodina. Dvakrát do měsíce za nimi létáme na návštěvu.

„Tak jo. Jen se obuju,“ skloním se pro sandály s pásky, ale Thomas je rychlejší, padá na kolena a něžně mě kárá: „Počkej, počkej, tohle je přece rytířova práce, princezno.“ Zvedne mi bosou nohu, vtiskne polibek na kotník a jemně ji obuje do sandálu. Totéž opakuje i s druhým chodidlem, a než se postaví, ještě mi vlepí pusku na koleno.

„Ty jsi můj Tomík,“ opřu si hlavu o jeho čelo, abych se mu mohla zadívat do laskavých očí.

Thomas se elvisovsky zazubí a pomůže mi na nohy. Popadne sportovní sako, můj krajkový šál a zamíří si to rovnou do Alyssina pokoje. Z kuchyně sem doléhá tlumený hovor s veselým smíchem a vůně roztopeného sýra, ostrých feferonek a rajčatové omáčky prosycuje vzduch tak svůdně, až se mi sbíhají sliny. Zdá se, že mládežníci se rozhodli pro domácí pizzu.

„Jedeme k Valdemarovi?“ zeptám se a okamžitě dostanu obrovskou chuť na boloňské špagety s česnekovým chlebem a pomazánkou z artyčoků a fety, které se U Valdemara servírují jako specialita podniku.

„To taky,“ odpoví Thomas, „rozhodně tam budeme spát, ale nejdřív se podíváme pod železný most.“ Z kapsy od saka vyloví dvě houbičky, naše „jízdenky“ na vlak vzpomínek, a potom vklouzne do rukávů.

Zatímco mu pomáhám uhladit klopy, nespokojeně se mračím na odraz našich postav v Alyssině starožitném francouzském zrcadle se stříbrným rámem. Byla to první věc, kterou si po návratu z Říše divů koupila. Objevila ho někde ve vetešnictví. Když si teď během dne potřebovala zkontrolovat poddané, stačilo mrknout do zrcadla. „Tomu nerozumím. Co tam budeme hledat? Copak jsme si neprohlédli všechno, co je tam k vidění?“

„Ty ještě ne,“ odpovídá Thomas s tváří zrůžovělou západem slunce. „Vím, že tě trápí výčitky svědomí. Každý den ti to vidím ve tváři,“ pohladí mě něžně palcem po vráskách na čele. „Je čas si odpustit a přiznat, že Morfeův

vpád do našich životů měl i spoustu pozitiv. Tak dlouho jsi v něm viděla hrozbu, že jsi na všechno to dobré úplně zapomněla. Včera jsem se Alyssy ptal na ztracené vzpomínky. Vysvětlila mi, že jakmile jsou naloženy, stanou se součástí vlaku a setrvávají v něm i poté, co si je jejich majitel prohlédne. Chci si ještě jednou projít všechna ta ztracená léta, ale tentokrát s tebou. Rád bych, abys viděla, co by se s námi stalo, kdybys do toho nezasáhla.“

Cesta k železnému mostu je daleko jednodušší než v dobách, kdy jsme sem chodily s Alyssou, každá z jiného důvodu. Alyssa se Zachovou pomocí nainstalovala na stěnu tunelu zrcadlo, a tak jen stačí projít skleněnou branou. Žádné dlouhé trmácení, pěkně z ložnice do tunelu.

Když vejдемe, roztočí se u stropu lustry ze světlušek jako miniaturní ruská kola a osvětlí omšelé kachlíkové stěny, vybledlé reklamní plakáty z druhé poloviny padesátých let i kupku starých, odložených hraček.

I když mě jímá nervozita, přinutím se kousnout do houby, abych se i s Thomasem zmenšila a mohla nastoupit do zrezivělého vláčku, hračky plné zapomenutých a ztracených vzpomínek.

Starý známý kovralový brouk, náš průvodčí, už nás očekává. Otevírá nám kupé s Thomasovým jménem na štítku a vede nás do malé místnosti bez oken s tapiserií nad krémovou pohovkou, kterou osvětluje jen tlumená zář zdobené lampy. Na druhé straně kupé nás čeká malé

pódium se sametovými závěsy, na kterém se brzy roze-
hrají vzpomínky mého muže.

„Prosím, posaďte se a nabídněte si malé občerstvení,“
zve nás brouk ještě zdvořileji než dřív. Zdá se, že zprávy
o Alyssině krvavém řádění v Kdekolijinde se už donesly
až sem. Vysloužila si tím pověst přísné, ale moudré Čer-
vené královny a my díky tomu máme respekt, jaký krá-
lovniným rodičům náleží.

Sedíme s Thomasem vedle sebe na pohovce. Na kon-
ferenčním stolku ozdobeném krajkovou dečkou už čeká
talíř po vanilce vonících měsíčních sušenek. Jednu z nich
nabídnou Thomasovi. Ten si ukousne, až se mu třpyti-
vé drobký rozletí po nohavicích, a gestem mě pobídne,
abych snědla zbytek.

Zvedne se mi žaludek, což připisuju hladu, takže se
ten pocit rychle snažím zahnat zakousnutím do křehké
sušenky s jemnou mandlovou polevou. Když ale průvod-
čí stiskne hmyzí nožkou knoflík na zdi, přece jen trochu
ztuhnu. Opona se otevře a odkryje filmové plátno.

„Představte si při pohledu na plátno manželovu tvář
a uvidíte jeho minulost, jako by se vše událo dnes,“ po-
bídne mě brouk, zhasne lampu a zavře dveře.

Popadnu Thomase za ruku. Když jsem tu byla napo-
sled, dívala jsem se na jeho minulost bez jeho svolení. To,
co jsem viděla, mě vyděsilo natolik, že jsem to před ním
chtěla navždy skrýt. Teď tady ale sedí se mnou a dodává
mi odvahy, abych se na všechno podívala blíž. Ovšem ani
jeho přítomnost nezažene příšernou úzkost, která se mi
rodí v srdci.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.